

Landskabet er hvidt og uendeligt, et rum uden vægge, og Knud bliver trukket igennem det i et eventyrligt fartøj. Det er en gammel sidevogn, fra den Nimbus, hans far engang drøede rundt på, som han befinder sig i. Vognen har fået påmonteret en trækasse, overdækket med voksdug og udstyret med en stump celluloidrude til at kigge igennem. Hjulene er blevet erstattet af meder, og foran er vognen forsynet med et reb til at trække i. De er på vej gennem sneen fra missionshuset i Try til det hus i skoven, Millerhuset, som de har boet i siden november, da Andersens blev fæstet på St. Nejsum. Midt i januar kom snestormen flyvende i et *himmelbetændt rajfog* og begravede huset i sne, som er blevet liggende i enorme driver, der når helt op til tagskægget. Hans mor taler om Kong Vinter, og hans far refererer fra avisen og snakker om isvinter og frosne søer og bæltter og prisen på tørvebrændsel, og selvom de fyrer døgnet rundt, er det umuligt at holde kulden ude. Når de vågner om morgenen, er den indvendige side af ruden pyntet med isblomster, og når man er udenfor, skal man pakkes godt ind for at undgå forfrysninger. Hans onkels ører var lige ved at fryse af, de var skøre som fajance, fortalte hans mor en dag, der var kommet brev. Bækken, som hun henter vand i – for der er ingen brønd ved Millerhuset – er bundfrossen, så hun må hugge isblokke fri med en økse og lade vandet smelte derhjemme. Det sker, at

---

Bedstefaderen retter sine lyseblå øjne mod sin elleveårige sønnesøn, der har arvet hans sans for dramaturgi. Løse ender skal hæftes, der skal bindes en ordentlig sløjfe.

– Slutningen, ja. De hugorm gjorde ingen fortræd. De var jo skikkelige, det var mestendels et kuld unger fra sommeren før, *hr-lm*. Og nu havde vi jo afbrudt deres vintersøvn, siger han. – Så vi lagde tørvestykket i en bette kasse og lod dem blive inde, til foråret kom. Det skete der ikke noget ved. Vi sku' bare se efter, hvor vi trådte.

Knud nikker tilfreds, de andre støjer muntert, og bedstemor, der altid svæver som en usynlig, opvartende ånd over selskabet, spørger bedstefar, om han ikke vil ha' det sidste stykke kringle. Han løfter sin tallerken, og så er det ham, der får det.

De andre må nøjes med de hjemmebagte finskbrød, og rygerne stopper deres piber og genoptager snakken fra før. De snakker næsten altid om teknik – om radioapparater, armbåndsure, fotografiapparater, biler og motorcykler. De vifter hinanden om næsen med kataloger, de har skrevet efter, og det ender uvægerligt med, at de mindes deres højskoleophold og de år, de var ovre og tjene på Sjælland. Det har Edvard også været, i sine unge dage, dengang han også turede rundt på sin Nimbus og tog Herdis med på udflugt til både Himmelbjerget og Lillebæltsbroen. At hans far har været sådan en eventyrer med vind i håret, forekommer Knud ufatteligt. Men under de lystige søndagsbesøg i Lendum, hvor der aldrig drikkes noget stærkere end kaffe, viser hans far